

S obitelji u Nazaretu

Nekoliko mjesta u Nazaretu čuva uspomenu na prisutnost našeg Gospodina. Glavna je Bazilika Navještenja Gospodinovog. Objavljujemo treći članak u nastavku našeg puta po Tragovima vjere.

17.10.2012.

Danas Nazaret ima oko 70,000 stanovnika, ali u vrijeme našeg Gospodina to je bilo jedno maleno selo od oko stotinu stanovnika, većine zemljoradnika.

Selo je bilo smješteno u podnožju brda, okruženo hridinama koje su na takav način stvarale oblik prirodnog amfiteatra. Arheolozi su uspjeli otkriti kakve su bile kuće u ovom dijelu Galileje prije dvije tisuće godina: mnoge su bile izgrađene oko izdubina u stijenama, s jednostavnom građom sprijeda. Neke su imale podrume, podzemne smočnice ili cisterne za pohranu vode.

Nekoliko mjesta u Nazaretu čuva uspomenu na prisutnost našeg Gospodina. Glavna je Bazilika Navještenja Gospodinovog. Druga mjesta povezana s Evandjeljem su sinagoga i obližnji brijeg na kojem su neki od Isusovih sumještana odbacili njegov nauk. Tamo je i Marijino vrelo na koje je prema predaji Marija išla po vodu; Grob Pravednika za kojeg se po predaji vjeruje da je u njemu pokopan sveti patrijarh Josip; i Crkva svetog Josipa izgrađena na ostacima

kuće za koju se stoljećima pobožno vjeruje da je bila kuća Svete Obitelji.

Crkva svetog Josipa

Crkva koju danas vidimo udaljena je oko stotinu metara od Bazilike Navještenja Gospodinovog.

Izgrađena je 1914.godine u neoromanskom stilu na ruševinama prethodne građevine: tamo se nalazila crkva i u vrijeme križara (dvanaesto stoljeće) koju su uništili muslimani u trinaestom stoljeću.

Kada su oko 1600.godine u Nazaret stigli franjevci saznali su da se prema lokalnoj kršćanskoj tradiciji, Crkva svetog Josipa (također poznata i kao Crkva Odrastanja jer je to mjesto na kojem je odgajano Dijete Isus) nalazi na ostacima radionice svetoga Josipa i doma Svete Obitelji. Iskapanja koja su provedena 1908.godine otkrila su ostatke prvotne crkve u bizantskom stilu koja datira iz petog ili šestog stoljeća, a koja je izgrađena na

mjestu gdje se čak i danas, u kripti, mogu vidjeti pojedini tragovi kuće koja prema arheolozima datira iz prvog ili drugog stoljeća: podrum izdubljen u stijeni, nekoliko smočnica, cisterni za skladištenje vode te nešto što bi moglo biti krstionica do koje se dolazi silazeći niz sedam stepenica, a sadrži i neke mozaike.

Iako su ovi pronalasci značajni, oni arheolozima nisu dovoljni da bi bez sumnje mogli ustvrditi da se zaista radi o kući Svete Obitelji. Bez obzira na to, zbog stare pobožne tradicije možemo otići u kriptu Crkve svetoga Josipa s ljubavlju i, vođeni rukom svetog Josemarije, ući u nazaretski dom gdje je Isus proveo trideset godina svoga života na zemlji.

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uz k sebi svoju ženu., govori nam sveti Matej. (Mt 1:24).

„Izvještaji Evandjelja ocrtavaju Josipovu jaku ličnost. Nikada on nije malodušan ili zastrašen;“ piše sveti Josemaria, „naprotiv, on se zna s problemima uhvatiti u koštac, svladavajući teške situacije i zadaće koje su mu ponuđene i koje on preuzima odgovorno i poduzetno.“

„Ne slažem se s klasičnim načinom prikazivanja svetoga Josipa kao starog čovjeka, iako se to čini uz dobru namjeru da se istakne neprekinuto djevičanstvo Marijino. Ja ga predočujem kao mladog i jakog, možda nešto starijeg od naše drage Gospe, ali još u najboljim godinama, punog životne snage.“ (*Susret s Kristom*, br. 40).

Sveti Josemaria obično je koristio kratku frazu za definiranje svetog Josipa: „On je svetac apsolutne poniznosti, neprestanog osmijeha... i pognutih ramena.“ Ovime je naglašavao neprestanu spremnost

svetog Josipa, danju i noću, da ispuni Božju volju, njegov mir i pouzdanje u pronalazak puta kroz poteškoće i njegovu brižnost prema onima koje je Bog povjerio njegovoj brizi (usp. A. Vazquez de Prada, *Osnivač Opusa Dei*, vol. III, poglavlje 23, br. 170).

„Za svetoga Josipa Isusov je život bio neprestano otkrivanje njegova osobnog poziva. (...) Josip je iznenađen, Josip se čudi. Bog mu malo pomalo otkriva svoje planove i on se trudi da ih razumije. Kao svaka duša koja hoće sasvim izbliza slijediti Krista, i on otkriva da ga je nemoguće slijediti otežalim i tromim korakom. Jer Bog se ne zadovoljava s time da mi ostanemo na razini koju smo postigli, da se na njoj odmaramo. Bog traži uvijek sve više i njegovi putovi nisu naši ljudski putovi. Kao nitko drugi prije ili poslije njega, sveti je Josip od Isusa naučio imati otvorenu dušu i srce i biti uvijek spreman spoznati velika

Božja djela.“ (*Susret s Kristom*, br. 54).

Sveti Josemaria i nazaretska kuća

Naša je Gospa napustila kuću svojih roditelja, svetih Joakima i Ane i otišla živjeti u kuću svojega muža, koja je vjerojatno bila vrlo blizu jer su iskapanja u Nazaretu pokazala da su se kuće protezale na oko stotinu metara u širinu i stotinu pedeset u duljinu. Kakav je bio obiteljski život u Nazaretu?

U domu Svete Obitelji u Nazaretu, Isus, Marija i Josip posvećivali su svoj svakodnevni život, bez da rade išta spektakularno ili vrijedno spomena. Vodili su život koji je po svemu sudeći bio jednak životu njihovih susjeda, život koji je bio važan ne zbog materijalnih stvari koje su radili već zbog ljubavi koju su u ta svoja djela stavljali, u savršenom zajedništvu s voljom Boga Oca.

Sveti Josemaria nas je uvijek ohrabrivao da razgovaramo s Isusom, Marijom i Josipom te da svoje svakodnevne zadatke provodimo kao da živimo sa Svetom Obitelji u njihovoj kući u Nazaretu.

„Dok mislim na kršćanske domove, volim ih zamišljati svijetle i prijazne kao što je bila kuća Svete Obitelji. (...) ‘I neka u vašim srcima vlada mir Kristov’ (Col 3:15), kaže sveti Pavao. Čovjeku daje spokoja saznanje da nas Bog, naš Otac, ljubi, da smo sjedinjeni s Kristom, da nas naša draga Gospa brani, a sveti Josip štiti. To je veliko svjetlo koje obasjava naš život i koje nas potiče da pored poteškoća i osobnih slabosti kročimo dalje. Svaka bi kršćanska kuća trebala biti oaza vedrine, u kojoj se usprkos sitnim neslaganjima osjeća ona duboka i iskrena ljubav i onaj duboki mir, koji je plod stvarne i žive vjere.” (*Susret s Kristom*, br. 22).

„Obiteljski život, bračno ophođenje, briga za djecu i njihov odgoj, trud za uzdržavanje obitelji i njezino blagostanje, društveni kontakti s drugim ljudima, sve to – tako ljudsko i svakodnevno – upravo je to što kršćanski supružnici trebaju uzdignuti na razinu nadnaravnoga.“

„Vjera i nada moraju zračiti spokojstvo s kojim supružnici svladavaju svoje velike i male brige, kojih svugdje ima, mir u radosnoj ustrajnosti pri ispunjavanju vlastitih dužnosti. Tako će ljubav sve nadahnuti i dovesti do toga da se dijele radost i tuga, da se ne zaboravi na osmijeh, da se zaborave vlastite brige, da bi se tu za drugoga živjelo, saslušalo supružnika ili djecu i pokazala im se istinska ljubav i razumijevanje prelazeći preko malih zapreka koje bi inače egoizam mogao pretvoriti u brda; da se velika ljubav stavi u male stvari, od kojih se sastoji dnevni zajednički život.“

„Dan za danom posvećivati svoj dom i pomoću ljubavi stvoriti pravu obiteljsku atmosferu: o tome se radi. Takvo posvećivanje svakoga dana iziskuje brojne kršćanske krjeposti. To su ponajprije bogoslovne krjeposti, a zatim i sve druge: mudrost, vjernost, iskrenost, poniznost, marljivost, radost... Kad govorimo o braku, o bračnom životu, onda je potrebno početi s jednom jasnom izjavom o ljubavi supružnika.” (*Susret s Kristom*, br. 23).